

Hokjesgeest

Hokjesgeest

Linde de Jong

EigenZinnig

Copyright © 2021 Linde de Jong
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Eerste druk november 2021

Omslagillustratie Arjan Groot
www.arjangroot.com
Grafische vormgeving Maaïke Feenstra

ISBN: 978-94-6390-059-1
NUR: 332

www.uitgeverijeigenzinnig.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden
zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Opedragen aan
Enno, Patrick en Tim
Natasja en Lilly
Partners in crime en vrienden*

Wat je in het donker doet, komt altijd aan het licht

Proloog

Rosie had prompt op de rem getrapt en kwam slingerend tot stilstand. Ze staaarde hem van de overkant van de straat aan.

Ze lachte. Knikte hem toe. Hij was blijven staan. Rosie was gestopt. Ze was gestopt voor hem. Nadat hij haar een compliment had gemaakt. Zij gaf hem aandacht. Ze wees hem niet af. Hij gloeide van binnen. Zij was het toonbeeld van onschuld. Van zijn eerdere onzekerheid was geen spoor meer te bekennen.

Vanaf dat ogenblik, waren de gebeurtenissen in een kolkende stroomversnelling gegaan. De onvoorstelbare snelheid waarmee hij toen handelde, was hem volkomen vreemd. Zo geraffineerd; hij wist niet eens dat hij het kon. Het bevreesdde hem tot op de dag van vandaag. Zeker van zichzelf en gedeceideerd, had hij haar benaderd. Gevraagd hoe oud ze was. Acht jaar. Haar spontaan uitgenodigd om in zijn schuurtje te komen kijken naar een lief konijntje. Hoe kon hij dat verzinnen? Hij had nog nooit van zijn leven een konijn gehad. Wat een dwaas voorstel. Zijn leugen was bedrieglijk waarheidsgetrouw overgekomen en haar ogen waren opgelicht. Dat fictieve beestje wou ze graag zien.

Opgetogen en vol vertrouwen, was ze met hem meegewandeld richting huis. De fiets aan de hand.

‘Is het nog een jong konijntje?’ had ze vol belangstelling gevraagd. ‘En hoe heet het eigenlijk?’

Daar had hij in de spanning van het moment niet eens over nagedacht. Hij was alleen maar geobsedeerd door dit kleine meisje, dat uitgelaten en vrijwillig met hem mee ging. Maar hij reageerde verbluffend ad rem en boog naar haar toe. Zijn gezicht vlakbij het hare. Een snode blik in zijn donkere ogen.

Zijn voorkomen één en al gluiperigheid.

‘Ik heb nog geen naam verzonnen voor het konijn. Hij is net bij ons komen wonen. Jij mag een naam verzinnen.’

Rosie had geglunderd en was blind voor zijn doortraptheid. Ze was zonder schroom het schuurtje ingelopen met hem. Deur dicht. Hij zette haar op een opengeklapte tuinstoel. Keek zogenaamd speurend in het rond en hij zag haar afwachtende, gespannen blik. Op onnavolgbare wijze speelde hij zijn rol. Waar was het konijntje nu naar toe gehuppeld? Hij gluurde in elke hoek en vertelde ondertussen, dat het konijnenhok deze week pas zou komen. Tot die tijd mocht het konijntje vrij rondhuppen. Als de deur maar gesloten was.

Rosie begreep het volkomen.

Hij zorgde ervoor steeds dichterbij Rosie in de buurt te komen. Zijn hart ging als een razende tekeer in zijn borstkas, maar uiterlijk bleef hij kalm. Op zijn knieën was hij voor de tuinstoel gaan zitten. Al pratende zocht hij de omgeving af, rondom haar stoel. Hij bouwde de spanning op. Legde zijn hand met beleid op de tuinstoel. Keek er geroutineerd onder en verlegde zijn hand langzaam naar haar been. Als wou hij meer houvast zoeken, voor zijn gebukte houding. Rosie voelde geen wantrouwen en kende geen angst. Ze zat gevangen in de opwinding om het verloren dier te vinden. Zo’n beestje kon toch niet zomaar verdwenen zijn? Of ze al een mooie naam wist voor het konijntje, had hij huichelachtig gevraagd en haar benen onbewust – haast terloops – gestreeld. Zij was de baas en mocht een naam noemen. Een naam die zij speciaal vond.

Zijn geest had een volstrekt verkeerde afslag genomen en schoot over de grenslijn van het geoorloofde. Zijn perceptie over aandacht geven was schrikbarend snel verkleurd. Het punt waarop hij zich nu bevond, was niet verontschuldigbaar. Hij wist het en vocht inwendig tegen zijn tegenstrijdige gevoelens, raakte er hopeloos in verstrikt. Hij bleef het meisje aanraken, betasten. Zijn hand gleden nu naar boven toe, kon elk moment onder het rokje verdwijnen. Er was niets heimelijks meer aan deze onoorbare actie.

Rosie draaide zich plotseling naar hem toe. Haar blauwe ogen groot en schrikachtig. Een vaag, beginnend besef van wat er hier in het schuurtje gebeurde, drong haar kinderlijke brein binnen en deed het eerdere vertrouwen dat ze had in hem abrupt verbrokkelen. Het was of Rosie zijn geslepenheid begon te doorzien.

Hij zag het gebeuren. Zijn hand bevroor op haar been. Ze zaten onbeweeglijk tegenover elkaar. Haar hand roerloos op de leuning van de tuinstoel. Ze knipperde met haar ogen.

‘Ik geloof dat ik het konijntje niet kan vinden,’ fluisterde hij schor.

Elin

Betekenis: licht, fakkel,
zonnestraal

Scandinavische naam voor
meisjes

De kleine zelfstandige

Bedachtzaam

Lente 1985

Elin wist het al zes maanden honderd procent zeker. Toegegeven – ze had het liever niet willen weten. Maar ontkennen was zinloos: Mama werkte niet in de schoonmaakbranche. Daar had ze over gelogen. Mama maakte afspraken met mensen om ze thuis te bezoeken. Voornamelijk met mannen. Niet om hun huizen weer piekfijn op orde te maken. Ze leverde heel andere diensten. Diensten waar Elin de details liever niet van wilde weten. Maar ze had er zo haar ideeën over. Ze had Mama meerdere malen betrappt, als ze aan de telefoon hing, met iemand uit haar klantenkring. En deze was inmiddels redelijk uitgebreid, want Mama werkte veel en had het razend druk.

Toen Elin voor het eerst per toeval een dergelijk telefoongesprek had opgevangen, kon ze haar oren niet geloven. Dagenlang was ze van slag geweest, toen de ware inhoud van Mama's werk tot haar doordrong. Mama had lachend aan de telefoon gehangen en aangegeven dat over persoonlijke wensen altijd onderhandeld kon worden.

Dit pijnlijke besef was Elins brein binnen gedrongen, toen ze net twaalf was geworden. Haar verstand had deze ontdekking in eerste instantie nadrukkelijk terzijde geschoven. Maar helaas was het de ontluisterende realiteit. Niets meer en niets minder. Gevoelens van schaamte en boosheid waren in Elin omhoog gekropen. Misselijk was ze er van geweest.

Daarna kwam de angst pas. En niet zo'n beetje ook. De angst dat dit geheim als een kloppende ader aan de oppervlakte zou verschijnen. Dat het ontdekt zou worden door anderen. Stel je voor dat de kinderen uit haar klas er achter zouden komen?